

ဂါ ဦး ဇွန် ခို

မိုးသည်းညှော် မိန်းမပျို

အပင်အဝင် ပြန်ပျံ့သည်ထိတ်ထိတ်ရွာသည်များ

မိုးသည်းညာ၏ မိန်းမပျို...

လူတစ်ယောက် ...

မိုးရွာထဲတွင် ထီးတစ်လက်ကို ဆောင်းရင်း ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားနေသည်။ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ရသည် မှာ တကယ့်ကို အလျင်လိုနေဟန် ၊ အလောတကြီး ဖြစ်နေဟန် ။ မိုးကလည်း ထိုညည့်ကျခါမှ မီးကုန် ယမ်းကုန် ရွာသွန်းနေသည် မှာ လျှပ်စီးများ ပြီးခနဲ ပြက်ခနဲနှင့် ။ ကောင်းကင်ယံမှ ကျဆင်းလာသည့် မိုးသီးမိုးပေါက်တွေက လည်း ညောင်သီးများ ကျချလိုက်သလို တဖြိုးဖြိုးတဖြောက်ဖြောက်နှင့် ညည့်ကာလ၏ ကြောက်စရာသဏ္ဍာန်ကို ပိုလို့ ပီပြင် စေရန် ပံ့ပိုးနေလေသယောင် ။

ထိုသူသည် ရော့ရဲရဲဖြစ်နေသောဘောင်းဘီကို ဆွဲတင်လိုက်ရင်း နောက်ကျောမှ ကျောပိုးအိတ်ကိုလည်း တစ်ဖက်သို့ ပြင် လွယ်လိုက်၏ ။ ဝတ်ထားသည့် တီရှပ်နှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီကို ကြည့်သောအားဖြင့် ထိုသူသည် ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသော အသိုင်းအဝိုင်းထဲကဟု ခန့်မှန်းလို့ ရသည် ။ လက်တွင် လည်း ငွေရောင်ရိုမန်ဆန်နာရီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်တွင် လည်း ရွှေဟန်းချိန်းတစ်ခုကို ဝတ်ဆင်ထား၍ ရှေ့တွင် ခန့်မှန်းခဲ့သည် မှာ မှန်ကန်လိမ့်မည်ဟု ယူဆနိုင်သည် ။

ထိုအခိုက် လေပြင်းတစ်ချက် ဝုန်းခနဲတိုက်ခတ်လိုက်ရာ ထိုသူ၏

ထီးမှ ထီးရွက်များ သည် လေနှင့် အတူ မြောက်ပါတက်ကာ ထီး ရိုးအား လုံး သွင်သွင်ကျိုးသွားတော့သည်။ ။

“ ဗုဒ္ဓေါ...အဲ့ဒါမှ ဒုက္ခ ။”

လူငယ်ခမျာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်သည်းတွားလိုက်ပြီး နဘေးဝန်းကျင်သို့ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ရင်း ခဏတာတည်းခိုစရာကို ရှာဖွေ နေဟန်တူသည်။ ။ ထိုသို့အကြည့် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အဆောက်အအုံငယ်လေးတစ်ခုကို မိုးသည်းသည်းတွင် တွေ့မြင်လိုက် ရ၍ ထိုနေရာသို့ အားတက်သရော လျှောက်သွားလေ၏။ ။ ခပ်မြန်မြန် သွားစေကာမူ စီးထားသော ဝေါကင်းရှူးဖိနပ်မှာ မိုးရေ တွေ ရွဲစိုနေသဖြင့် သွားရလှမ်းရသည် မှာ မလွယ်ကူနိုင် ။ နို့ပေမဲ့ သိပ်ကြာကြာ မသွားလိုက်ရ...သုံးမိနစ်ကျော်ကျော်ခန့်၌ ထိုအဆောက်အအုံငယ်ဆီသို့ ကောင်လေး ရောက်ရှိသွားသည်။ ။

အဆောက်အအုံငယ်လေးမှာ အမှန်တော့ ဖုန်းရုံလေးတစ်ရုံဖြစ်သည်။ ။ ဖုန်းရုံဟု ဆိုလိုက်၍ ယခုခေတ် နိုင်ငံတကာတွင် အသုံးပြုနေသော ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် တံခါးတစ်ချပ်သာ ရှိပြီး အကြွေစေ့ထည့်ကာ အသုံးပြုနိုင်သော ဖုန်းရုံမျိုး မဟုတ် ။ ဖုန်းရုံမှာ ဖွံ့ဖြိုးဆဲသော နိုင်ငံများ တွင် အသုံးပြုနေဆဲဖြစ်သည့် အဆောက်အအုံငယ်တစ်ခုတွင် ဖုန်းနှစ်လုံး/သုံးလုံးခန့် ထားရှိကာ အနီးရှိအခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်စောင့်နေသော ဖုန်းရုံမျိုး ဖြစ်၏။ ။ ဖုန်းလာဆက်သူနှင့် ဖုန်းစောင့်သူကြားတွင် အ ဆက်အဆံ ပြုလုပ်နိုင်စေရန် လေးထောင့်ကွက်ပုံ အပေါက်ငယ်တစ်ပေါက်ရှိပြီး ထိုအပေါက်မှ နေ ငွေအပေးအယူ လုပ်နိုင်၏။ ။

ကောင်လေးသည် ဖုန်းရုံတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားကာ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ထီးကျိုးကို ထောင်ထားလိုက်ပြီး ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသော

ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ။ ဖုန်းရုံတွင်း၌ ထွန်းထားသော ခပ်မှိုနံမှိုနံ မီးရောင်ကြောင့် ကောင်လေး၏ မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရပြီ။ ။ ကောင်လေးမှာ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး အသားအရောင်ဖြူဖျော့ဖျော့ဖြစ်သည်။ ။ ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုညှပ်ထား၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖီးသင်တတ်ပုံ ရသော်လည်း မိုးရေရွဲနေသောကြောင့် ကပိုကရိုနှင့် ရှုပ်ပွနေသည်။ ။ ကောင်လေး၏ နှုတ်ခမ်းများ သည် အေးမြသောဥတုရာသီကြောင့် ပေလား ၊ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်နေ၍ ပေလား မသိ... တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေ၏။ ။

ကောင်လေးသည် ဖုန်းရုံတွင်း ဖုန်းဆက်သောနေရာရှိ ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကျောဘက်ဆီမှ လေးလံလှ သော ကျောပိုးအိတ်ကို ရှေ့သို့ပို့ပြီးနောက် ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ကာ ဇစ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ အတွင်းတွင် တော့ ငါးထောင်တန် တစ်အုပ်နှင့် တိုလီမုတ်စများ ... ဘောပင် စာအုပ် လမ်းညွှန်မြေပုံ စာရေးဆရာဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ရွှေစင်နတ်ဖုရားဝတ္ထုစာအုပ် စတပ်ပလာ တစ်ခုနှင့် stickတစ်ခု ဖုန်းနှင့် ကွန်ပျူတာကို ဆက်သွယ်သော USBကြိုးတစ်ကြိုး ဟမ်ဘာဂါမုန့်တစ်ထုပ်နှင့် s harkတစ်ဘူး။ ။

ပစ္စည်းတွေကို လျှောက်ကြည့်ရင်း ကောင်လေး စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ။ ငါဟာ တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ကောင်ပဲ...ဟူ၍ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲလိုက်သေးသည်။ ။ အမှန်တော့ ကောင်လေး ယခု လိုအပ်နေသည် မှာ ဖုန်းတစ်လုံး...။ အိမ်မှ အလောတကြီး ထွက်လာမိသဖြင့် ဟန်းဖုန်းက မေ့ကျန်ခဲ့ဟန် တူ၏။ ။

“ ဒီကြိုးကြီးက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ ”

ထိုသို့ရေရွတ်ပြောဆိုရင်း USBကြိုးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့

ဒေါသတကြီးနှင့် လွှင့်ပစ်လိုက်မိသည် ။ ထိုစဉ်...

“ အို...နှမြောစရာကြီး ။ ဘာဖြစ်လို့ လွှင့်ပစ်တာလဲ ။”

ဖုန်းရုံ၏ တစ်ဖက်(ဖုန်းစောင့်ရှိရာဘက်)မှ အသံတစ်သံ ထွက်ကျ လာသဖြင့် ကောင်လေး လန့်အော်မိတော့မလို ဖြစ်သွား သည် ။ ကောင် လေး ထင်မှတ်နေသည် က ဤဖုန်းရုံတစ်ခုလုံးတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည် ဟု ...။ ယခုကဲ့သို့ အသံ တစ်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၍ ကောင်လေး လန့်ဖျပ်သွားလျှင်လည်း လန့်ဖျပ်သွားလောက်သည် ။

ကောင်လေးသည် မဝံ့မရဲနှင့် တစ်ဖက်ခြမ်းဆီသို့ စတုရန်းသဏ္ဍာန် အပေါက်ငယ်လေးမှ တဆင့် ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက် ၏ ။ ထိုအခိုက် ဖြူလွလွမျက်နှာတစ်ခုသည် ထိုအပေါက်နားသို့ ဝုန်းခနဲ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကောင်လေး ထိတ်လန့်ကာ နောက် ဆုတ်လိုက်သည် ။ အသေအချာကြည့်မှ ထိုဖြူလွလွမျက်နှာက ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာလေးမှန်း သိလိုက်ရ၏ ။

“ စော...စောရီးဗျာ ။ ကျွန်တော်က ဒီမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ် ထင်နေလို့ ပါ ။”

သူက ခပ်သွက်သွက် ခပ်လောလောပြောလိုက်သည် ။ သူ့အသံတွေကလည်း ကတုန်ကယင်နှင့် ...။ ကောင်မလေးကတော့ သူ့ကဲ့သို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ ။ ပကတိတည်ငြိမ်စွာနှင့် သူ့ကို ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်သည် ။

“ ဪ...အင်း ။ ရှင့်ပုံကြည့်ရတာ ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ။”

“ ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်က မော်လမြိုင်ကပါ ။”

“ ဒါဆို ရှင်က မိုးထဲလေထဲမှာ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ”

“ ဒီလိုပါပဲ အမျိုးတစ်ယောက်ဆီ လာတာ။ ။ ဪ...အစ်မများ သိမလား မသိဘူး။ ။ သူက ဒီမြို့နယ်မှာ ပဲ နေတာလေ။ ”

သူက ထိုသို့ပြောလိုက်မိတော့ ကောင်မလေးက ခပ်နဲ့နဲ့အသံလေးနှင့် တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း...

“ ဪ...ရှင်က ရန်ကုန်ကို မြို့ငယ်လေးများ ထင်နေလို့ လား။ ။ တစ်မြို့နယ်ဆိုတာ အကျယ်ကြီးရှင် ။ တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေ

ရင်တောင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ”

သူမက ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ ကောင်လေး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ။ ယခုကဲ့သို့ မိုးလေထဲ တွင် အိမ်အမှတ်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်သာ သိသော အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ အိမ်ကို သူ ဘယ်လိုလုပ်ရှာရပါ့မလဲ...။

“ ကဲပါ...ဒီလောက်လည်း စိတ်ဓါတ်ကျမနေပါနဲ့။ ။ ကျွန်မ အဖော်ရှိသားပဲ။ ။ ဒါနဲ့ ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ ”

“ မိုးသစ်ထူးပါ။ ။ အစ်မနာမည်ကရော...”

“ တို့ နာမည်က မြူလွင်တဲ့ ။ တို့ က ဒီဖုန်းရုံမှာ ဖုန်းစောင့်လုပ်နေတာ ကြာပြီ။ ။ ကြည့်ရတာ ရှင်က တို့ ထက် ငယ်မယ့်ပုံပဲ။ ”

“ ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်က ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ရုံပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ”

“ ဪ...တို့ ထက် အများကြီး ငယ်တာပေါ့။ ။ တို့ က ဆိုက်ကိုလော ဂျီနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသွားပြီ။ ။ ဘွဲ့ရပေမဲ့ အလုပ်က ရှားတော့

ဖုန်းစောင့် လုပ်နေရတာပေါ့ ။ ဒါနဲ့ မင်းက ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေး
တာ မော်လမြိုင်ကနေ ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်တည်း

ညဘက်ကြီး လာရသလား ။”

မြူလွင်ဟု ခေါ်သောသူမ၏ အမေးကြောင့် ကောင်လေး ခေါင်းငုံ့လို
က်ကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချရင်း...

“ အမှန်တော့ ကျွန်တော် မိဘတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ဆင်းလာတာပါ ။ မိ
ဘတွေက ကျွန်တော့်ကို ဆေးကျောင်းတက်စေချင်

တယ် ။ ကျွန်တော်ကလည်း စာရေးဆရာ လုပ်ချင်တယ် ။ ဒါကို မိဘ
တွေက ခွင့်မပြုဘူး ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း

နဂိုကတည်းက ဆေးကျောင်းတက်ရမှာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဆို
တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အဒေါ်အိမ်ကို ဆင်းလာခဲ့လိုက်

တာပဲဗျာ ။”

မိုးသစ်ထူးက စိတ်ထဲရှိသည့် အတိုင်း ပွင့်အံ့ပြောချရင်း အတိတ်ကို
ပြန်တွေးလျက် စိတ်ညစ်သွားမိပြန်သည် ။ စိတ်တိုနေစဉ် ကတော့ အရာ
အားလုံးကို ရဲရဲရင့်ရင့်ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ပစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုပြ
န်တွေးကြည့်တော့ စိတ်ထဲက မကောင်း လှ ။ မိဘတွေလည်း ယခုလော
က်ဆိုလျှင် မိုးသစ်ထူး ပျောက်နေ၍ စိတ်ပူနေကြတော့မည် ။ မိုးသစ်ထူး
ကိုယ်တိုင်လည်း မိုး ထဲလေထဲတွင် ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်း မသိ ။

“ ကဲပါ...ဒီလောက်လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ ဆို ။ ဒီမှာ ပဲ
ခဏမိုးခိုပြီး တော်ကြာ မိုးတိတ်ရင် လိုက်ရှာကြည့်ပေါ့ ။ လိုင်းကား

တွေလည်း တစ်စီးတစ်လေတော့ ရှိတတ်ပါတယ် ။ အမှန်တော့ လူ
ဘဝမှာ ဒီလောက်က စိတ်ညစ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး ။

အစ်မကိုပဲ ကြည့်...အမေက နာတာရှည်ရောဂါသည် ။ အဖေက အ
ရက်သမား ။ လူမမယ် မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးက ရှိ

သေးတယ် ။ ဒီမိသားစုကြီးတစ်ခုလုံးကို အစ်မကပဲ ရှာကျွေးနေရ
တာ ။ လကုန်ငြိဆို အိမ်ရှင်က အိမ်ငှားခ လာတောင်း

တာတစ်မျိုး ၊ ဆေးဆိုင်နဲ့ စတိုးဆိုင်က အကြွေးမပေးသေးလို့ အိမ်
အထိ လာတောင်းတာက တဖုံနဲ့ စိတ်သာညစ်နေရ

ရင် သေနိုင်တယ် ခစ်ခစ်...”

အစ်မမြူလွင်က သူမ၏ စိတ်ညစ်စရာအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြ
နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း စိတ်ညစ်ပုံ မရ...။ တခစ်ခစ်ပင် ရယ်နေသေး၍
မိုးသစ်ထူးလည်း စိတ်ညစ်စရာကိစ္စတွေကို ခဏမေ့ထားလိုက်သည် ။
မီးရောင်က ခပ်မှ ဝန်မှ ဝန်ဖြစ်သလို အပြင်ခန်းတွင် သာ
ထွန်းညှိထားခြင်းဖြစ်တာကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာကို အသေအချာ မမြင်
ရ ။ သူလည်း သိချင်လှသည် ချည်း မဟုတ်သဖြင့် အသည်းအသန်ကြည့်
မနေတော့ဘဲ အပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ၏ ။ ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို
တွေးလိုက်မိကာ...

“ အစ်မ ရှိနေတယ်ဆိုမှ တော့ ဖုန်းလည်း ရှိနေမှာ ပေါ့ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား ။”

ကောင်လေး၏ အမေးကြောင့် မမြူလွင်မှာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်
သွားရာမှ သူမ၏ ထုံးစံအတိုင်း တခစ်ခစ်ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ ငါ့မောင်ရယ် ဘာများ အထူးအဆန်းလဲလို့ ...ဖုန်းရုံဆိုမှ တော့
ဖုန်းရှိတာပေါ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ။”

ကောင်လေးခမျာ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် အားတက်သ

ရော ဖြစ်သွားကာ...

“ ဆက်မလို့ ပေါ့ အစ်မရဲ့ ။ ကဲ...ထုတ်ပေးပါဦး ။”

ကောင်လေးက ထိုသို့ဆိုလိုက်၍ မမြူလွင်သည် ဖုန်းရုံထဲတွင် သိမ်းထားပြီးဖြစ်သော ဖုန်းတစ်လုံးကို လေးထောင့်ကွက်လေး မှ ထုတ်ပေးလိုက်ရာ ကောင်လေးလည်း အလောတကြီး လှမ်းယူလိုက်သည် ။

“ ဟင်...ငါ့မောင်ရဲ့ လက်မှာ ဟန်းချိန်းကြီးနဲ့ ပါလား ။ ဒီလို ညကြီးမင်းကြီး ဝတ်ထားရလားကွယ် ။”

တပျိုးပျိုးတလက်လက်ဖြစ်နေသောရွှေဟန်းချိန်းကို ကောင်လေးက မသိမသာငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ပုခုံးနှစ် ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း...

“ အစ်မရယ် မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ ။ ဒီဟန်းချိန်းလေးလောက်နဲ့ တော့ လူမသတ်လောက်ပါဘူး ။”

“ အို...မောင်လေး မသိလို့ ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ဒီနားမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်သွားသေးတယ် ။”

“ ဟင်...လူ...လူသတ်မှု ! ဟုတ်လား အစ်မ ။”

ကောင်လေးသည် မမြူလွင်၏ နီဒါန်းစကားကြောင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားကာ နဘေးဝန်းကျင်သို့ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဘေးဘီတွင် လူတစ်စုံတစ်ဦးမျှ မရှိသော်လည်း ကောင်လေး၏ ကြောက်လန့်ချောက်ချားစိတ်တွေက လျော့ပါးမသွားသေးဘဲ ပိုလို့ တိုးလာသည် ။ နို့ပေမဲ့ လူဆိုသည့် အမျိုးကလည်း မကြည့်ပါနဲ့ ဆိုလျှင် ပို၍ပင် ကြည့်ချင်သည် မဟုတ်ပါ လား ။

“ ပြော...ပြောပြပါလား အစ်မရယ် ။”

“ အို...မောင်လေးရယ် မင်း ကြောက်နေလိမ့်မယ် ။ အစ်မ မပြောပြ တော့ပါဘူး ။ ”

“ အာ...အစ်မကလည်း ပြောပြပါ ။ ကျွန်တော် သိချင်လို့ ပါ ။ ”

“ ကဲ...ဒီလောက်သိချင်နေရင်လည်း အစ်မ ပြောပြမယ် ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကဆိုတော့ ကြာတော့ကြာပြီပေါ့ ။ ”

ဟူ၍ အစချီကာ ထိုလူသတ်ဇာတ်လမ်းကို ကောင်လေးအား ပြောပြ လေသည် ။

*

ထိုနေ့က ယခုနေ့ညကဲ့သို့ပင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက် ရှိသ ည် ။ မိုးကြိုးတွေကလည်း တဂျိန်းဂျိန်း လျှပ်ပန်းခက် တွေကလည်း ည အမှောင်ကောင်းကင်ယံတွင် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်နှင့် ...။ ထိုအချိန်တွင် အ သက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်အဘွားအို တစ်ယောက်သည် သူမ၏ လမ်းထိ ပ်မှ ဖုန်းရုံဆီသို့ အလောတကြီး လျှောက်လာသည် ။

“ သမီးရေ ဖုန်းဆက်ချင်လို့ ကွယ် ။ ဒီဖုန်းနံပါတ်လေး အဘွားကို နှိ ပ်ပေးပါလား ။ ”

အဘွားအိုက တုန်တုန်ချိချိလက်နှင့် စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကို ဖုန်း စောင့်ဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်၏ ။ ဖုန်းစောင့်သူ မိန်းကလေး မှာ စာရွက် ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် အဘွားအိုက လက်တုန်သွား၍ စာရွက်ကို မမိဘဲ အဘွားအို၏ လက်မှ ရွှေ့လက်ကောက်ကို သွားဖမ်းမိသည် ။

“ ဪ...အားနာလိုက်တာ သမီးရယ် ။ အဘွားမှာ လည်း အသက် က ကြီးတော့ ဒီလိုပဲ တုန်တုန်ချိချိနဲ့ ရော့...ရော့...”

အဘွားအိုက လက်နှစ်ဖက်နှင့် အသေအချာထိန်းပေးလိုက်သောစာ

ရွက်လေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး စာရွက်ထဲက နံပါတ်အ တိုင်း ဖုန်းနံပါတ် ကို ကောက်နှိပ်ရင်း ဖုန်းစောင့်မိန်းကလေးက အလာဘသလာဘစကား ဆိုလိုက်၏ ။

“ အဘွားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ကြီး တစ်ယောက်တည်း လာရတာ လဲ ။”

“ မြေးကြောင့် ပေါ့ကွယ် ။ အဘွားမှာ မြေးဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိ တာ ။ ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းရှာဘူး ။ ခုလည်း

ဗိုက်အောင့်တယ် ဗိုက်အောင့်တယ် ဖြစ်နေလို့ သူ့မိဘတွေကလည်း ပြန်မလာသေးတာနဲ့ သူ့မိဘတွေဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်

ဖို့ ဖုန်းရုံကို ပြေးလာရတာပဲကွယ် ။ အိမ်က ဖုန်းကလည်း ဘာဖြစ် နေမှန်း မသိပါဘူး ။”

အဘွားအိုက နောက်ဆုံးစကားကို ညည်းသလိုလို ပြောလိုက်ခြင်းပါ ။ ဖုန်းလိုင်းတွေက မကောင်းသဖြင့် တစ်ဖက်က လည်း တတီတီ မြည် နေဆဲ ။ ဖုန်းစောင့်မိန်းကလေးမှာ ကူညီလိုစိတ်ရှိသူဖြစ်၍ ဖုန်းကို မဝင် မချင်း ခေါ်ပေးရင်း အဘွားအို လည်း မငြီးငွေ့စေရန် တခြားအကြောင်း စကားစပြန်သည် ။

“ ဒါနဲ့ များ အိမ်ဖော်လေးဘာလေး မခိုင်းဘူးလား အဘွားရယ် ။ အ ဘွားအသက်အရွယ်နဲ့ လမ်းမှာ ချော်လဲမူးမေ့ကုန်မှ ဖြင့် ”

“ ရပါတယ် ငါ့သမီးရယ် ။ အဘွားက အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နေ ပေမဲ့ ကျန်းမာရေးကတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ ။ အိမ်

ဖော်မတွေက ခပ်အအတွေရယ်နဲ့ အားမရပါဘူးကွယ် ။”

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် အဘွားအိုဆီသို့ ဖုန်းကမ်းပေးလိုက်၏ ။

“ ဟဲ့ ဖိုးအောင်လား ။ ငါပါဟဲ့...နှင့်သား အောင်မိုး ဗိုက်အောင့်နေ လို့ တဲ့ ။ အဲ့ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ။ ဘာ ! ---ဆေး ဟုတ်

လား ။ အေး...အေး...ငါ ဟိုဘက်လမ်းထဲမှာ သွားဝယ်တိုက်လိုက်မ ယ် ။ အမလေး...နှင့်တို့ ပြန်လာမှ ငါ့မြေး ဆေးသောက်

ရရင် အသက်ထွက်သွားလိမ့်မယ် ။ တော်တော့...ငါ့ဘာသာ လုပ်သ င့်တာ လုပ်မယ် ။ နင်တို့ ဆရာ မလုပ်နဲ့ ။ ဒါပဲ ။”

အဘွားအိုက ဖုန်းခွက်ကို မိန်းကလေးဆီ ပြန်ပေးလိုက်၏ ။ သား တွေချွေးမတွေအပေါ်ကို ခပ်နိုင်နိုင်ဆက်ဆံနိုင်သော အဘွား အိုကို ကြ ည့်ရင်း ဖုန်းစောင့်မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်မိသည် ။

“ ကဲ...သမီး ဘယ်လောက်ကျလဲ ။”

“ တစ်ရာပါ အဘွား ။”

အဘွားအိုက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ကာ အတွင်းရှိ တစ်ထောင်တ န်တစ်ထုပ်ထဲမှ တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းစောင့် မိန်းကလေး ကို ကမ်းပေးလိုက်သည် ။

“ အာ...အဘွား ကျွန်မမှာ အမ်းစရာ အကြွေမရှိဘူး အဘွားရဲ့ ။”

“ ဪ...အဲ့ဒီလိုလား ။ ကဲ...ဒါဖြင့် ပြန်လာမှ ပေးမယ် ။ အဘွား ဟိုဘက်လမ်းထိပ်မှာ ဆေး သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ် ။”

“ ဟုတ်ကဲ့ အဘွား ။ သတိထား သွားဦးနော် ။”

“ အမလေး...မပူပါနဲ့ အေ ။ ကျုပ်ကို အဘွားကြီးဆိုပြီး လူတကာက ပူပန်နေကြတာပဲ ။”

ဖုန်းစောင့်မိန်းကလေးက စိုးရိမ်ပူပန်၍ ပြောသောစကားကို အဘွား

အိုက မကျေမနပ်တုံ့ပြန်ရင်း တလှုပ်လှုပ်ထွက်ခွာသွား တော့သည်။ ။

*

မမြူလွင်က ဇာတ်လမ်းကို ထိုနေရာ၌ ခဏရပ်နေ၍ မိုးသစ်ထူးမှာ အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ...

“ အစ်မ ဘာဆက်ဖြစ်လဲဟင် ။ မြန်မြန်ပြောပြလေ။ ”

“ ဪ...ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ။ အစ်မလည်း ပိုက်ဆံ လာမပေး ၊ လာမပေးနဲ့ စောင့်မနေအားတာနဲ့ ညနက်တော့ ပြန်သွားတာ

ပေါ့ ။ မနက်ကျမှ သိလိုက်ရတာက အဘွားကြီး အသတ်ခံရလို့ တဲ့ ။ ”

မမြူလွင်၏ စကားအဆုံးတွင် မိုးသစ်ထူး၏ နှလုံးသား ဒိန်းခနဲ ခုန်မြန်သွားရသည် ။ ဆက်၍ နားမထောင်လိုပေမဲ့ စိတ်ထဲတွင် တရားခံ ဘယ်သူဖြစ်မလဲဟူ၍ လည်း သိချင်နေသေးသည်။ ။

“ ဘာ...ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ ။ ဘယ်...ဘယ်သူ သတ်တာလဲ ။ တရားခံကော မိလားဟင် ။ ”

မမြူလွင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းခါငြင်းဆန်လိုက်ပြီး...

“ တရားခံက မမိပါဘူးကွယ် ။ ကြည့်ရတာ ပစ္စည်းလိုချင်လို့ သတ်သွားတာနဲ့ တူပါတယ်။ ”

မတင်မကျနှင့် အဆုံးသတ်သွားသောဇာတ်လမ်းကြောင့် မိုးသစ်ထူး၏ ရင်ခုန်သံမှာ နှစ်ဆ ပို၍ မြန်သွားခဲ့ရပြီ ။ အို...တရားခံက လွတ်မြောက်နေဆဲ ဆိုပါလား ။ ဤသို့ဆိုလျှင် တရားခံသည် ဤအနီးအနား၌ပင် ကျက်စားနေနိုင်သည် ။ အမိုးနှင့် အကာ တစ်ခုသာရှိသော ဖုန်းရုံအ

ဆောက်အံ့လေးသည် မိုးသစ်ထူးအတွက် လုံခြုံမှု မရှိတော့ ။

“ ဒါနဲ့ ငါ့မောင်ရော လူသတ်ကားတွေ စိတ္တဇဝတ္ထုတွေ ဖတ်ဖူးလား ။ ”

“ ဟင်...ဘာ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ။ ”

“ စိတ္တဇလူသတ်သမားတွေက ဘယ်လောက်ချိနဲ့ အင်အားနည်းနေပါစေ ။ သူတို့ လူသတ်ချင်စိတ် ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ တော့

သူများ တကာထက် ပိုပြီး အင်အားကြီးနေတတ်တယ်ဆိုတာကို ငါ့ မောင် ကြားဖူးလား ။ ”

“ ခင်များ...ဟုတ်...ကြား ကြားဖူးပါတယ် ။ ”

“ အင်း...မဆိုးပါဘူး ။ နောက်ပြီး လူသတ်သမားဟာ သူ လူသတ်မိ တဲ့ နေရာမှာ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေတတ်တယ် ။ မကြာ

မကြာ ပြန်သွားတတ်တယ်ဆိုတာကိုရော ငါ့မောင် ယုံလား ။ ”

မမြူလွင်၏ မေးခွန်းတွေက ချောက်ချားနေသော မိုးသစ်ထူးကို ပိုလို့ ပင် တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်လာစေ၍ မိုးသစ်ထူးလည်း ပြီးပြီး ရော တော်ရိ ရော်ရိသာ ဖြေလိုက်မိ၏ ။

“ မ...မပြောတတ်ဘူး အစ်မရဲ့ ။ ”

“ အေး...မပြောတတ်ရင်လည်း အခုချိန်ကစပြီး ယုံကြည်လိုက်တော့ ။ အဲ့ဒါ အမှန်ပဲ ။ ”

“ ဟင်...ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ အဲ့ဒီလို ပြောရတာလဲ ။ အစ်မက ဘယ် လိုလုပ် သိလဲ ။ ”

“ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အစ်မကိုယ်တိုင်လည်း ဒီနားမှာ ပဲ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေတာပဲလေ။ ”

“ ဗျာ...ဘယ်လို ! ဒါ...ဒါဆို...”

“ ခစ်ခစ်...ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတွင်းကြီးကို အစ်မ သတ်လိုက်တာပဲ။ အတွင်းကြီးတစ်ယောက်တည်း တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဟို

ဘက်လမ်းထိပ်ကို လျှောက်သွားတော့ အစ်မ သူ့နောက်ကနေ တိတ်တိတ်လေး လိုက်သွားပြီး ခေါင်းကို အနီးအနားမှာ

ရှိတဲ့ အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ ထုပြီး ရွှေ့နဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို လုယူခဲ့တာ။ ဒါမှ လည်း အစ်မတို့ မိသားစု ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်နိုင်မှာ

လေ။ အစ်မ သူ့ကို ပြောသားပဲ။ လူတွေက အနွှာရယ်ရှိပါတယ်လို့...”

“ ဟင်...ဒါဆိုရင် အ...အစ်မက လူ...လူသတ်သမား ...လူသတ်သမား။ အမလေး...”

မိုးသစ်ထူး ဆက်လက်စုံစမ်းရန် သတ္တိမရှိတော့ပါ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လွန်း၍ ကျောပိုးအိတ်ကို ပိုက်ကာ ထိုနေရာမှ နေ လမ်းမ ထက်ဆီသို့ ပြေးထွက်သွားလိုက်တော့သည်။

နောက်ကျောဆီမှ ခြေသံသဲ့သဲ့ကြားနေရသည် ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်နေမိသလို မမြူလွင်တစ်ယောက် ဆံပင်ဖို့ ရှိဖားလျားနှင့် မိမိကိုသတ်ရန် ပြေးလိုက် လာပြီဟု အာရုံတွင် မြင်ယောင်နေမိ၍ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ ပြေးလွှားနေမိသည်။ အသိစိတ်တွေ ထွေပြားဝေဝါးကာ ကြောက်လန့်စိတ်က အထွတ်အထိပ်ရောက်နေသောကြောင့် ဆင်ခြင်ဉာဏ်တွေပင် ကင်း လွတ်နေမိ၏။

ထိုစဉ် ကားတစ်စီးသည် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းနှင်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် အမှောင်ထုလော ကကြီးထဲသို့ ကောင်လေး ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ။

မှောင်လိုက်သည် မှ အလင်းရောင်ဟူ၍ ဆံချည်မျှင်လေးတစ်စပင် မရှိ။ ။

*

အလင်းစက်လေးတစ်ပွင့်...ထိုမှ သည် အလင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီး... ။

“ ကောင်လေး နိုးပြီလား။ ”

မိုးသစ်ထူး မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသည် မှာ ချိုလွင်သောအပြုံးနှင့် သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသော ဂျူ တီကုတ်နှင့် ဆရာဝန်တစ်ဦး ။ သူ့နဘေး၌ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗိုက်ရွဲရွဲနှင့် ဦးလေးကြီးတစ်ဦး ။ ဟော...သူ့နဘေးတွင် တော့ မိုးသစ်ထူး လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသည့် သူ၏ အဒေါ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရခေါ်မိသည်။ ။

“ ဟာ...ဒေါ်လေး...ဒေါ်လေး ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတာလဲ။ ”

“ သစ်ထူးရယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ။ သားမိဘတွေကလည်း သားကို စိတ်ပူလွန်းလို့ ခေါင်းမီးတောက်နေကြပြီ ။ ဒေါ်လေး

ဆီကို ဖုန်းဆက်တော့ သားမှ မရောက်သေးဘဲ ။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးလည်း မလာဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ သူတို့ ခမျာ ဘယ်

ရှာလို့ ဘယ်ရှာရမှန်း မသိ ။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကားလမ်းမပေါ်

ပြေးတက်လာရတာလဲကွယ် ။ ကံကောင်းပေလို့ ။ ဒီ

ဦးသတ္တိက မင်းဦးလေးရဲ့ မိတ်ဆွေ ။ မင်းအိတ်ထဲက ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဖုန်းနံပါတ်တွေ့ပြီး ဆက်သွယ်လိုက်လို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဆေး

ရုံကို ရောက်လာတာ ။ ပြောစမ်းပါဦးကွယ်...မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ ။”

အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ အမေးကြောင့် မိုးသစ်ထူးခမျာ ကြောက်လန့်စိတ် မပြယ်သေးရှာသောလေသံနှင့် ...

“ သား...သား လူသတ်သမားနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့ ဒေါ်လေး ။ အသတ်ခံရ တော့မလို့ သီသီလေးပဲ လိုတော့တယ် ။”

“ ဘယ်လို...လူသတ်သမား ဟုတ်လား ။ ဘယ်က လူသတ်သမားလဲ ။”

“ ကျွန်တော် ပြေးထွက်လာတဲ့ ကားလမ်းဘေးနားက ဖုန်းရုံမှာ ဖုန်း စောင့်လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးပေါ့ ။ သူက လမ်းထဲက ချမ်း

သာတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို လက်သည် မပေါ်အောင် သတ်ခဲ့ ဖူးတယ်တဲ့ ။ ဖြစ်နိုင်တယ်..သူ့ပုံစံကလည်း

ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြောက်စရာကြီး ။”

မိုးသစ်ထူး၏ စကားကို သူ့အဒေါ်က သိပ်နားမရှင်းသော်လည်း ဦး သတ္တိဆိုသူက ...

“ ငါ့ညီပြောတာ ဖုန်းရုံထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ထင်တယ် ။”

“ ဟုတ်တယ် ဦး ။ ဦးရော ဒီအကြောင်းကို သိတာပဲလား ။”

မိုးသစ်ထူး၏ အမေးကြောင့် ဦးသတ္တိမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်

မောလိုက်ပြီး...

“ ဒီအကြောင်းကို ရပ်ကွက်ထဲက လူတော်တော်များများ သိတယ် ငါ ညီရဲ့ ။ အမှန်တော့ ကောင်မလေးက စိတ္တဇေဝဒနာရှင်

လေးပါ ။ ပြောရရင် ကောင်မလေးက ပညာတတ်လေးရယ် ။ တစ် နေ့ သူ့အဖေ မူး လာပြီး သူ့အမေနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြရာက သူ

အမေရဲ့ ခေါင်းကို သူ့အဖေက အရက်ပုလင်းနဲ့ ကောက်ရိုက်လိုက်လို့ သူ့အမေ သွေးအိုင်ထဲမှာ အသက်ထွက်သွားတာကို

မြင်လိုက်ရပြီး သူ့စိတ်က ဒီလိုဖြစ်သွားတော့တာပဲ ။ ဘာမှ လည်း မ သိတော့ဘူး ။ တစ်ခါတစ်လေ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ သူ

တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတတ်တယ် ။ တစ်ခါတစ်လေလည်း ဖုန်းရုံထဲကို ဝင်နေတတ်တယ် ။ ငါ့ညီ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ

ထင်တယ် ။”

ဦးသတ္တိ အကြောင်းအရာကို ရေလည်အောင် ထိုသို့ ပြောလိုက်မှ ပင် မိုးသစ်ထူး စိတ်သက်သာရာရသွားကာ ရှက်ရှက်ဖြင့် ပြုံး လိုက်မိရင်း...

“ သိပါဘူးဗျာ ။ သူ့ပုံစံက ဝေဒနာရှင်လို့ မထင်ရလောက်အောင် အ တည်ကြီးဆိုတော့ တကယ်ပြောတယ်ထင်လို့ ထွက်

ပြေးတာ ကံကောင်းလို့ ကား မတိုက်တယ် ။ ဒါဆို သူ ပြောတာတွေ က စိတ်ကူးယဉ်တွေပေါ့ ။”

“ အဲ့ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး ။ ဟုတ်တယ်...ဒေါ်မြသက် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က အသက်ခံခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပဲ ။ ဒါပေမဲ့

လက်သည် တရားခံကိုတော့ ရှာမရဘူး ။ မြူလွင်လေးကတော့ သူ

သတ်တယ်လို့ ပြောတတ်ပေမဲ့ သူက ရူးနေတာလေ ။

ဒီလိုပဲ ပြောချင်တာ ပြောမှာ ပေါ့ ။ ဒါပေမဲ့ သူက ပိန်သေးသေးပုည က်ညွှက်လေးရယ် ။ ဒေါ်မြသက်က အသက်ခြောက်

ဆယ်ဆိုပေမဲ့ ၀၀တုတ်တုတ် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီးရယ် ။ ရဲအ ရာရှိတွေကိုယ်တိုင်ကိုက သန်သန်မာမာယောက်ျား

တစ်ယောက်ရဲ့ အားနဲ့ ဒေါ်မြသက်ရဲ့ နောက်စေ့ကို မာကျောတဲ့ အ ရာတစ်ခုနဲ့ အနောက်ကနေ တစ်ချက်တည်းရိုက်လိုက်

တာလို့ ပြောကြတာဆိုတော့ မြူလွင်လေးက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး လေ...ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မြသက်ရဲ့ ရွှေငွေတွေနဲ့ အတူ ထွက်

ပြေးသွားတဲ့ လက်သည် တရားခံကိုတော့ ခုထက်ထိ ဖမ်းလို့ မမိ သေးဘူး ။”

“ ဪ...”

ဦးသတ္တိရဲ့ စကားအဆုံးမှာ တော့ မိုးသစ်ထူး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဒုန်းဒု န်းချလိုက်မိသည် ။

ကားတိုက်မိခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အထိတ်လန့်လွန်၍ ရှေ့ဖြစ်ကာ မေ့လဲသွားခြင်း ဖြစ်တာကြောင့် ညနေတွင် ပင် ဆေးရုံက ဆင်းရမည် ဖြစ်၏ ။ ဆေးရုံက ဆင်းသည် နှင့် အဒေါ်အိမ်တွင် တစ်ည သာ နားပြီး မိုးလင်းသည် နှင့် မော်လမြိုင် ပြန်တော့မည် ။ ဤဒေသတွင် တစ်စက္ကန့်မျှပင် မနေလိုတော့ ။ နားထဲ၌ တော့ ဦးသတ္တိတို့ တစ်ရပ် ကွက်လုံး အရူးဟု သတ်မှတ်ထားသော မမြူလွင် ၏ စကားသံများကို ပြ န်လည်ကြားယောင်နေမိ၏ ။

“ စိတ္တဇလူသတ်သမားတွေက ဘယ်လောက်ချိနဲ့

အင်အားနည်းနေပါစေ ။ သူတို့ လူသတ်ချင်စိတ် ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ တော့

သူများ တကာထက် ပိုပြီး အင်အားကြီးနေတတ်တယ်ဆိုတာကို ငါ့ မောင် ကြားဖူးလား ။”

“ နောက်ပြီး လူသတ်သမားဟာ သူ လူသတ်မိတဲ့ နေရာမှာ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေတတ်တယ် မကြာမကြာ ပြန်သွားတတ်

တယ်ဆိုတာကိုရော ငါ့မောင် ယုံလား ။”

စေတနာရှေ့ထားလျက် ...

ဂါဦးနွန်းကို

(၂၀၁၃ မေလထုတ် သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသော ပင်ကိုယ်ရေးဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်)

*